

[Ingerlise Koefoed]

opfindsom, og som under debatten kunne komme med nogle andre forslag om, hvordan man skulle gøre det, da vil lytte opmærksomt. Vi vil som sagt bare ikke gå ind for reklamefinansieringen.

Jeg fik forleden dag et forslag i hånden, som vistnok er inspireret af den finske ordning, og som går ud på, at man fra de landsdækkende stationer, som har reklamefinansiering, betaler en vis afgift til en fond, som så støtter lokalradio- og lokal-tv-virksomhed. Jeg synes i og for sig, at der måske i det forslag kunne ligge en idé, som vi kunne arbejde videre med, hvis der skulle ske det ulykkelige, hvad jeg selvfølgelig ikke forudser, at vores eget forslag ikke bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Ja, fru Ingerlise Koefoed, jeg er godt klar over, at alle havde mulighed for at tilkøbe sig sendetid. Det er heller ikke det, jeg siger. Jeg synes bare, det må virke lidt underligt for den lille lokale handlende, at de dér politikere inde i Folketinget sidder og vedtager, at de gerne må reklamere for sig selv, for det produkt, der hedder sig selv – det er faktisk reklame, mere end det er politisk oplysning – hvorimod vi herinde er formyndere og siger til ham: Det produkt, du gerne vil have solgt, vil vi tillade os at forbyde at du reklamerer for.

Jeg synes, det er dobbeltmoralsk.

Anders Poulsen (V):

For Venstre er det afgørende, at den positive medieudvikling i lokalområderne fortsætter og styrkes. Lokalradioerne er i en vældig udvikling, som befolkningen bakker op og kommunerne ser med glæde på. Nu skal der tilvejebringes finansielle muligheder, så denne udvikling kan fortsætte i en god og positiv retning.

Naturligvis skal både reklamefinansiering og sponsoring ind i billedet, men vi er enige med ministeren i, at vi bør tage et skridt ad gangen og starte med reklamer.

Lokalradioerne er nu rigtig kommet i gang landet over, interessen er stor, opbakningen er der, der er fodfæste. Nu skal det fastholdes og udbygges, linierne for fremtiden skal lægges, og ministerens lovforslag tjener dette på udmærket vis.

Statslige støtteordninger må Venstre vende sig imod på området her. Dette felt må ikke gøres stift og kunstigt ved, at der slippes statspenge ind i systemet. For en gangs skyld må vi lade noget lokalt blomstre op. Der skal naturligvis lægges nogle rammer, men lokalbefolkningen, de lokale handlende og virksomhederne i øvrigt skal nok finde ud af det i skøn samklang.

Venstre finder det endvidere naturligt, at dagblade efter ministerens lovforslag får mulighed for at gå ind i lokalradiovirksomhed. Det samspil, der derved kan opstå mellem den talte nyhedsformidling og den skrevne nyhedsformidling, ser vi i Venstre nogle positive perspektiver i. Lad mig blot nævne som et eksempel på samspillet mellem den talte og den skrevne nyhedspresse, at den korte, knappe talte nyhed meget vel kan tjene som en appetitvækker til yderligere fordybelse i emnet, som derefter kan ske i den skrevne dagbladspresse.

At programlægning af redaktionelt stof og reklameområdet skal sikres passende adskilt, er naturligt, og det får vi jo også lejlighed til at overveje under udvalgsarbejdet.

Venstre kan tilslutte sig det af ministeren fremsatte lovforslag.

Vi vil derimod vende os stærkt imod S-SF-forslaget. Det er et destruktivt forslag, som vil ramme et lokalt aktivitetsområde, hvor der er gang i tingene, hvor der sker noget, hvor nye ideer blomstrer, og hvor lokalbefolkning, virksomheder og kommuner i fællesskab bakker op omkring lokaldebat samt kultur- og nyhedsformidling. Og så kommer S og SF med dette destruktive forslag, som vil sætte tingene i stå, i hvert fald indtil folketingssamlingen 1990-91. Ja, man burde næsten skamme sig.

Venstre afviser dette forslag af mange grunde. Lad mig blot nævne to. For det første: Hvad har statspenge i det område at gøre? De vil medføre nogle kunstigheder, stivhed og forvridninger, som området vil være meget, meget dårligt tjent med, og som bider sig fast, når først de er sat ned i systemet, også ud over den 3-4-årige periode, som lovforslag nr. L 64 vedrører.

For det andet: Det bremser enhver udvikling på området.

Det er et almissesforslag. Forslagsstillerne anfører selv i bemærkningerne, at det er en overlevelseshjælp på eksistensminimum. Det er arrogant, faktisk grænsende til frimodig frækhed